

Frirum findes i Gospel

Af Sara Jepsen

Gospel er flyttet fra USA og har stadfæstet sig i Vanløse, hvor New Joy Gospel Choir hver tirsdag samles og skaber et fællesskab omkring sangen.

De hænger deres jobtitler, forpligtelser og bekymringerne på knagen derhjemme. Og når de træder ind i øvelokalet i Adventskirken, forvandler de sig et livsbekræftende vokalorkester, som lever sig ind i musikken og dens tekster.

Et kulsort helt blankpoleret piano er placeret i rummet. I dens blanke overflade spejler silhuetterne sig af de personer, som denne tirsdag aften, d. 25. februar, har valgt at trodse regnen og møde op i Adventskirken i Vanløse.

Over døren i det kvadratiske lokale hænger et klassisk mekanisk ur med sølvramme. Den lille viser står allerede på syv, mens den store viser langsom og konsekvent trasker videre minut for minut. Jo tættere den store viser nærmer sig tolv, jo mere pakket og proppet bliver der i det lille lokale, som støder op til Adventskirkens hellige gemak. Og inden længe er det lille lokale fyldt af 30-40 korsangere, som højlydt griner, småsnakker og krammer hinanden velkommen.

Forsamlingen er som en god gang blandet bolsjer. Mænd og kvinder i forskellige aldersgrupper og livsfaser. De yngste er fra midten af trediverne, mens de ældste nærmer sig pensionsalderen. Nogle i blomstrede kjoler, nogle i jeans, andre i en skjorte, som i morges nok var nystrøget, men nu er fyldt med folder efter dagens handlinger.

Da man får skabt sig et overblik over forsamlingen er det tydeligt, at her alle er velkommen.

Folk har hver sat sig så på en stol, som sammen danner en rundkreds rundt om klaveret. Det tydeliggør, hvorfor de er her i aften. De er alle kommet for at samle sig om musikken.

Et pusterum i den travle hverdag

”Jeg skal ud og rejse i morgen, så jeg skal hjem og pakke. Håber det er i orden, vi bare kører til klokken ni, og først tager kaffen bagefter,” lyder det fra korlederen, som allerede sidder på en taburet bag klaveret og er ivrig efter at komme i gang.

Et par enkelte kommer også hektisk dryssende, efter at dobbeltdøren er blevet lukket, og de lister ind og finder en plads rundkredsen.

Imens er koret er gået i gang med at synge spøjse ord for at varme stemmelæberne op.

”Krebinetter, krebinetter, krebinetter, krebinetter, krebinetter,” gentager hele koret, mens deres stemmer starter i de høje tonelejer og ved hvert ord går dybere og dybere.

Det er tydeligt at fornemme, at folk har en travl hverdag med job, familie og andre gøremål. Men de har alligevel prioriteret at møde op denne februar aften for at hengive sig til gospel.

”Her er jeg ikke nogens mor, kæreste eller kone. Her er jeg bare mig. Jeg kommer her for at være fri – her er der højt til loftet,” fortæller Tanja Sondrup, som til dagligt er teamcoach, men i aften kalder sig sopran i korets stemmeorkester.

Langsomt gennem opvarmningsøvelserne falder skuldrene blandt koret, og flere og flere begynder at vrikke med til takterne. Inden længe er der dannet en boble, hvor hverdagen er glemt og kun sangen og samhørigheden spiller.

Gospel er glæde

Sammen kalder de sig New Joy. Bare navnet i sig selv fortæller, hvorfor de frivilligt tirsdag efter tirsdag vælger at mødes og synge sammen.

Joy. Glæde. Glæden ved at synge gospel.

”Vi er er en masse forskellige mennesker, som har sangen at være fælles om,” fortæller Tanja Sondrup.

Og der går ikke længe, inden man forstår, hvad hun mener.

”Bas,” råber korlederen, mens han lystigt spiller på klaveret, og hans højre fod rytmisk tramper ned i jorden for at tydeliggøre rytmen i sangen.

En flok mænd rejser sig op. Og med maskuline og dybe stemmer synger de ”Got to get you into my life,” af The Beatles.

”Alterne,” overdøver korlederen.

En flok kvinder rejser sig og tager over. De synger videre på sangen med mere klare, feminine stemmer.

”Sopraner,” fortsætter korlederen.

Endnu en flok kvinder stiller sig nu op, og med endnu lysere stemmer, nærmest som engle, tager de nu teten.

Korlederen behøver ikke sige mere, for koret ved præcis, hvad der nu skal gøres.

Langsomt smelter de forskellige stemmetyper sig sammen og danner en symfoni, som ikke engang The Beatles kunne gøre det.

Klaveret stopper, men koret stopper ikke. En klappetakt overtager klaverets plads og holder rytmen i gang, mens mange vrikker fra side til side i samme rytme som klappenes rungen.

En kvinde lukker øjnene og lægger nakken tilbage, mens hun synger. Som om hun er ramt af noget helligt.

Tanja Sondrup forklarer, at i gospel er det ikke nok bare at synge. Man skal eje følelsen, så lyder det helt anderledes.

Følelser som alle kender, og som mange gange bliver fortrængt i den hektiske dagligdag.

Men her i dette rum er der plads dem. Plads til kreativitet, følsomhed og kærlighed til musikken.

I mellemtiden er koret begyndt at øve sig på en ny sang.

En kvinde i koret med løst hår og en stram, tætsiddende, sort kjole inhalerer dybt midt i en kunstpause. Hendes mave udspiler sig.

Sekundet efter returneres luften og frigøres højlydt med ordene

”I wanna sing, Hallelujah.”